

अध्याय 28

- 1) लक्ष्मीचन्द (2) बुराहानुपरकी महिला
- 3) मेधाको निर्वाण

प्राक्कथन

श्री साई अनन्त हुनुहुन्छ। वहाँ एउटा कमिलादेखि लिएर ब्रह्माण्ड पर्यन्त सबै भएका चीजमा व्याप्त हुनुहुन्छ। वेद र आत्मविज्ञानमा पूरा पारंगत हुनुभएकाले वहाँ सद्गुरु भनिन सर्वथा योग्य हुनुहुन्छ। चाहे कोही कति नै विद्वान किन नहोओस् तर यदि उसले आफ्नो शिष्यलाई जागा गराएर उसलाई आत्मस्वरूपको दर्शन गराउन सकेन भने उसलाई सद्गुरुको नामले कुनै हालतमा सम्बोधन गर्न सकिन्न। साधारण रूपमा पिता (बाबु) खालि यो नाशिनै शरीरको मात्र जन्मदिन हुन्। तर सद्गुरु त जन्ममरण दुबैबाट नै मुक्ति गराइ दिने हुन्छन् यसैकारण उनी अरु मानिसहरूभन्दा बढी दयालु हुन्छन्।

श्री साईबाबा सधैं भन्ने गर्नुहुन्थ्यो- “मेरो भक्त चाहे एक हजारकोस टाढा नै किन नहोओस् ऊ धागाले बाँधिएको चरा तानिएर आफैं आए झै शिरडीमा तानिएर आउँदछ।” यस अध्यायमा यस्तै तीन ओटा चाहरूको वर्णन छ।

लला लक्ष्मीचन्द

यी महानुभाव बम्बईको श्रीवेङ्कटेश्वर प्रेसमा नोकरी गर्दथे। त्यहाँबाट नोकरी छोडेर उनी रेल्वे विभागमा आए र अनि पछि उनी मेसर्स रेलीब्रदर्स एण्ड कम्पनीमा मुन्शीको काम गर्न

लागे। उनको 1990 मा श्रीसाईबाबासँग संपर्क भयो। बडादिन (क्रिसमस) भन्दा लगभग एक या दुई महिना महिले सान्ताञ्जुमा उनले सपनामा चारैतिरबाट भक्तहरूले घेरिएर खडा भएको एउटा दाहीबाल बूढालाई देखे। केही दिन पछि उनी आफ्नो मित्र श्री दत्तात्रय मजुनाथ विजूर कहाँ दास गणूको कीर्तन सुन्न गए। कीर्तन गर्ने बेलामा श्रोताहरूको अगाडि श्री साईबाबाको चित्र राख्ने नियम थियो दासगणूको। लक्ष्मीचन्दलाई यो चित्र देखेर ठूलो आश्चर्य भयो। किनभने उनले सपनामा दर्शन पाएका बूढा व्यक्तिको आकृति ठीक यही चित्र जस्तै थियो। यसबाट उनी सपनामा दर्शन दिने व्यक्ति व्यक्ति स्वयं शिरडीका श्री साईनाथ समर्थभन्दा अर्कोकोही होइन भन्ने निष्कर्षमा पुगे। चित्रको दर्शन, दासगणूको मधुर कीर्तन र उनको सन्त तुकारामको बारेका गरिएको प्रवचन आदिले उनी माथि यस्तो प्रभाव पऱ्यो कि उनले शिरडी-यात्राको पक्का संल्प गरे। जो सद्गुरु या अरु कुनै आध्यात्मिक ज्ञानको खोजमा निकलन्छ त्यसलाई ईश्वर सधैँभर केही न केही सहायता गर्छन् भन्ने कुरा पहिले देखिनै अनुभव भएर आएको छ।

त्यही रातको लगभग आठ बजे उनको एउटा मित्र शंकर रावले उनको ढोका खटखटाएर तपाईँ मसँग शिरडी जान तैयसा हुनुहुन्छ? भनेन सोधे। लक्ष्मीचन्दलाई खीशीको सीमा भएन र उनले तुरुन्तै शिरडी जाने निश्चय गरे। एउटा मारवाडीसँग पन्ध्र रूपियाँ सापट मागी साथै अरु आवश्यक प्रबन्ध पनि गरेर उनी शिरडी तर्फ प्रस्थान गरे। रेलगाडीमा उनले आफ्नो मित्रसँगै केहीबेर भजन पनि गरे। त्यही डिब्बामा शिरडीको नजिकै आ-आफ्नो घरतिर फर्किरहेका चारजना मुसलमान यात्री पनि थिए। लक्ष्मीचन्दले तिनीहरूसँग श्री साईबाबाको सम्बन्धमा केही सोध्ने बुझ्ने काम पनि गरे। अनी ती मानिसहरूले उनीलाई श्री साईबाबा शिरडीमा धेरै बर्षदेखि बस्नु भएको छ र वहाँ एउटा आत्मज्ञानी सन्त हुनुहुन्छ भन्ने कुरा बताए। कोपर गाउँ पुग्नासाथ उनले बाबामा चढाउन केही अम्बा किन्ने विचार गरे। तर त्यहाँको प्राकृतिक सुन्दतापूर्ण दृश्य हेर्न यस्तो तल्लीन भए कि उनीलाई अम्बा किन्ने सम्झना नै भएन। शिरडीको नजिक आईपुग्दा पो एकाएक उनीलाई अम्बा किन्ने सम्झना आयो। यसैबीच एउटी बूढी टोकरीमा अम्बा लिएर टाँगाको पछि दौडै आईरहेकी देखेर। यो देखेर उनले टाँगा रोकाएर त्यो टोकरीको अम्बाबाट असल अम्बा किने। त्यसपछि

त्यो बुढीले उनीसँग “कृपा गरेर यी बाँकी अम्बा पनि मेरो तर्फबाट बाबालाई चढाइदिनोस्” भन्नलाषी। यो सुनेर तुरुन्तै उनीलाई अम्बा किन्ने आफ्नो पहिले विर्सिएको इच्छालाई यो बुढीले फेरि सम्झाई दिई भन्ने विचार आयो। श्री साईबाबा प्रति उसको भक्ति देखेर उनीहरू दुबै बडो चकित भए। लक्ष्मीचन्दले “मैले सपनामा दर्शन गरेका बूढाकी यी कुनै बडो चकित भए। लक्ष्मीचन्दले “मैने सपनामा दर्शन गरेका बूढाकी यी कुनै नातेदार होलिन्” भन्ने विचार गरी अगाडि बढे। शिरडीको नजिक पुगेपछि उनले टाढैबाट मसजिदमा फहराई रहेको ध्वजा देखे। यसलाई प्रणाम गरेर आफ्नो हातमा पूजा-सामग्री लिई उनी मसजिद पुगेर बाबाको विधिपूर्वक पूजा गरी भाव विभोर भए। वहाँको दर्शन गरेर उनी अत्यन्त आनन्दित भए। वहाँका गीतल चरणमा मौरी कमलको रसको सुगन्धबाट मुग्ध भएर टासिएझैं गरी टाँसिए। त्यपछि बाबाले उनीलाई जे जसो भन्नुभयो त्यसको वर्णन हेमाडपंत आफ्नो मूल ग्रन्थमा यसरी गर्दछन्-साले! बाटामा भजन गर्दै अरू मानिससँग सोच्छन्। अर्कासँग के सोछ्नु? साले! बाटामा भजन गर्दै अरू मानिससँग सोच्छस्। अर्कासँग के सोछ्नु? सबै कुरा आफ्नै आँखाले हेर्नु नि। किन मानिससँग सोछ्नु सपना झुटो हो कि साँचो आफैं विचार गर। मारवाडीसँग सापट माग्ने के जरूरत थियो? भयो अब आफ्नो इच्छा पूर्ति?

यी शब्द सुनेर वहाँको सर्वव्यापकताप्रति लक्ष्मीचन्दलाई वडो अचम्म लाग्यो। घरदेखि शिरडीसम्म बाटामा जे जसो भयो त्यो सबै बाबालाई थाहा रहेछ भन्ने देखेर लक्ष्मीचन्द बडो लज्जित भए।

यसमा विशेष ध्यान दिनु पर्ने कुरा केवल यो छ कि बाबा वहाँको दर्शनको लागि ऋण लिने र तीर्थयात्रामा छुट्टी मनाउने रूपमा आउन मन पराउनु हुन्नथ्यो।

साँजा (उपमा)

मध्याह्नको समयमा लक्ष्मीचन्द भोजन गर्नु वस्दा एउटा भक्तले उनीलाई साँजा (उपमा) को प्रसाद ल्याएर दिए। यो पाउँदा उनी बडो प्रसन्न भए। भोलिपल्ट पनि उनी साँजाको

आशा लगाएँ बसिरहे। तर त्यसकै लागि अति उत्सुक भएर बसेका उनीलाई कुनै भक्तल बसिरहे। तर प्रसाद दिएन। तेश्रो दिन तध्याह्नको आरतीमा बापू साहेब जोगले बाबासँग नैवे?को लागि के बनाउने होतला भनी सोधे। बाबाले उनीलाई साँजा ल्याउन भन्नुभयो। भक्तगणले दुइटा ठूला भाडाँमा साँजा भरेर ल्याए। लक्ष्मीचन्दलाई भोक पनि ज्यादै नै लागेको थियो साथै उनको पित्तमा दर्द पनि थियो। बाबाले लक्ष्मीचन्दलाई भन्नुभयो- (हेमाडपंतले) मूल ग्रन्थमा यसप्रकार वर्णन गरेका छन्) “तिमीलाई भोक लागेको छ, ठीक भयो। कम्मरमा दर्द पनि छ। लौ, अब साँजाकै औषधि गर।” उनीलाई आफ्नो मनको सम्पूर्ण विचार बाबाले जान्नु भयो भनेर फेरि अचम्म लाग्यो। वास्तवमा वहाँ सर्वज्ञ हुनुहुन्छ भन्ने लाग्यो।

कुदुष्टि

यो यात्रामा एकपटक उनीलाई चावडीको जुलूस देख्ने पनि सौभाग्य प्राप्त भयो। त्यो दिनमा बाबा कफबाट ज्यादै पीडित हुनुहुन्थ्यो।

लक्ष्मीचन्दलाई यो कफ हुनाको कारण सायद कसैको आँखा लागेको हो कि भन्ने विचार आयो।

भोलिपल्ट बिहान बाबाले मसजिदमा गएपछि शामालाई भन्न लाग्नुभयो- “जिो मलाई जो कफबाट पीडा भै रहेथ्यो त्यसको मुख्य कारण कसैको कुदुष्टि नै हो। मलाई त कसैको आँखा लागेर नै यो पीडा भएको हो कि भने जस्तो लाग्यो।”

लक्ष्मीचन्दको मनमा जो विचार उठिरहेको थियो त्यहीनै बाबाले पनि भनिदिनुभयो। बाबाको सर्वज्ञताको अनेक-अनेक प्रमाण तथा भक्तहरूप्रति वहाँको स्नेह देखेर लक्ष्मीचन्द बाबाका पाउमा परे र भन्न लागे “हजूरको प्रिय दर्शनबाट केरो चित्तमा बडो प्रसन्नता भएको छ। मेरो मनरूपी भमरो हजूरको चरणकमल र भजनमा नै लागी रहोस्।

हजरभन्दा अर्को पनि कुनै ईश्वर छन् भन्ने ज्ञान मलाई छैन।

म माथि हजूरबाट सदा दया र स्नेह रहोस्। आफ्नो चरणको दीन-दासको रक्षा गरेर उसको

कल्याण होस्। हजूरको संसारको डर नाश गर्ने चरणको स्मरण गरेर नै मेरो जीवन आनन्दसँग बितोस्। यही नै हजूरसँग मेरो विनम्र प्रार्थना छ।”

बाबाबाट आशीर्वाद तथा उदी (विभूति) लिएर उनी (लक्ष्मीचन्द) मित्रको साथमा प्रसन्न र सन्तुष्ट भएर बाटामा बाबाको कीर्तिको गुणगान गर्दै घर फर्किएर आए र सधैंभर वहाँको अनन्य भक्त बनीरहे। शिरडी जानेहरूसँग उनी बाबालाई हार (माला), कपूर र दक्षिणा पठाई रहन्थे।

बुरहानपुरकी महिला

अब म अर्को चरो (भक्त) को वर्णन गर्दछु। एकदिन बुरहानपुरमा एउटी महिलाले सपनामा उनको ढोकामा श्री साईबाबा खडा हुनु भएर भोजनको लागि खिचडी मागीरहुनु भएको देखिन्। उनले उठेर हेर्दा ढोकामा कोही थिएन। तर पनि उनी प्रसन्न भएर यो सपना आफ्नो पति र अरूहरूलाई पनि सुनाइन्। उनका पति डाक विभागमा नोकरी गर्दथे। उनीहरू दुबै बडो धर्मात्मा थिए। उनको सरूबा अकोलामा हुन लागेपछि दुबैजनाले शिरडी जाने पनि निश्चय गरेर एउटा शुभ दिनमा शिरडी तर्फ प्रस्थान गरे। बाटामा गोमती तीर्थ हुँदै शिरडी पुगेर दुई महिनासम्म बसे। उनीहरू हरेक दिन मसजिदमा जान्थे र बाबाको पूजा गरेर आनन्दसँग आफ्नो समय बिताउँदथे।

ती दम्पति खिचडीको नैवेद्य चढाउन नै आएका भएतापनि कुनै कारणले गर्दा चौध दिनसम्म उनीहरूलाई यो संयोग प्राप्त हुन सकेन। पत्नीचाँही अब धेरै ढीलो गर्न चाहन्थिन्। त्यसैले जब पन्ध्रौँ दिनमा मध्याह्नको समयमा उनी खिचडी लिएर पुगिन्, त्यस बखतमा उनले बाबालाई अरू मानिसहरूको साथमा भोजन गर्न बसीसकेको देखिन्। पर्दा लागि सकेको थियो। त्यसपछि मित्र पस्न सक्ने कसैको साहस थिएन। तर उनी त एकछिन पनि पर्खिन सकिनन् र पर्दा हटाएर मित्र पसिहालिन्। बाबालाई त्यो दिनमा पहिलो इच्छा खिचडी खानेकै हुँदा त्यसैको आवश्यकता थियो भन्ने उनले देखिन्। यो बडो आश्चर्यको कुरो थियो।

उनीले थाली लिएर भिन्न आउनासाथ बाबालाई बडो हर्ष लाग्यो र वहाँले त्यसैबाट खिचडीको गाँस लिएर खान लाग्नुभयो। बाबाको यस्तो उत्सुकता देखेर सबैलाई बडो आश्चर्य लाग्यो। अनि ज-जसले यो खिचडीको कुरा सुने तिनीहरूलाई भक्तहरूमाथि बाबाको असाधारण स्नेह देखेर बडो प्रसन्नता भयो।

मेघाको निर्वाण

अब तेश्रो महान् पक्षी (तूलो चरा) को चर्चा सुन्नुहोस्। विरम गाउँमा बस्ने मेघा अत्यन्त सीधा र अपढ (नपढेको) व्यक्ति थियो। ऊ राबबहादुर साठे कहाँ भान्सेको काम गर्दथ्यो। ऊ शिवजीको परमभक्त थियो। यसैले सधैं पंचाक्षरी मन्त्र “नामः शिवाय” को जप गर्ने गर्थ्यो। संध्योपासना आदिको पनि उसलाई केही ज्ञानै थिएन। साठे साहेबले श्री साईबाबा शिवजीको साक्षात् अवतार हुनुहुन्छ भनी बताएर उसलाई शिरडी पठाउने निश्चय गरे। तर उसले साठे साहेबसँग सोझा उनले (साठेसाहेबले) श्री साईबाबा मुसलमान हुनुहुन्छ भनी बताए। शिरडीमा एउटा मुसलमानलाई बोग्नु पर्ने राम्रो कुरा होइन भन्ने मेघाले सोच्यो। ऊ भोला भाला मान्छे भएकाले उसको मनमा असमंजस (अपठ्यारो) पैदा भयो। त्यसैले उसले आफ्नो मालिकसँग मलाई त्यहाँ नपठाइदिनोस् भनी प्रार्थना गर्‍यो। तर साठे साहेब कहाँ मान्छे मानिस थिए र? उनको अगाडि मेघाको केही चलेन।

उनले उसलाई कुनै प्रकारले शिरडी पठाइदिए। साथै उससँग शिरडीमानै बस्ने आफ्ना ससुरा गणेश दामोदर उपनाम दादा केलकरलाई मेघाको परिचय बाबासँग गराइदिनु भनी एउटा पत्र पठाए।

शिरडीमा पुगेपछि जब ऊ मसजिदमा पस्‍यो अनि बाबा अत्यन्त रिसाउनु भयो र उहाँले उसलाई मसजिदमा आउन मनाही गरिदिनु भयो। वहाँले गर्जेर भन्नलाग्नुभयो “यसलाई बाहिर निकालिदेओ!” अनि मेघातिर हेरेर भन्नलाग्नुभयो “तिमी उच्चकुलको ब्राह्मण होऊ म तल्लो जातको एउटा मुसलमान। तिम्रो जाति भ्रष्ट हुन जानेछ। यसैले यहाँबाट बाहिर निक्लीजाऊ।”

यी शब्द सुनेर मेघा काँज लाग्यो। उसको मनमा जो विचार उठीरहेको थियो त्यो बाबाले कसरी जान्नु भयो भनेर उसलाई बडो आश्चर्य लाग्यो। कुनै प्रकारले ऊ केही दिन त्यहाँ बस्यो र आफ्नो इच्छानुसार सेवा पनि गर्दै रह्यो। तर उसको इच्छा-तृप्ति भएन। त्यसैले ऊ धर फर्कियो र बहाँबाट त्रिंवाक (नासिक जिल्ला) मा गयो। एक बर्षपछि फेरि शिरडी आयो र यसपटक दादा केलकरले भनेकाले उसलाई मसजिदमा बस्ने मौका प्राप्त भयो। साईबाबा मौखिक उपदेशद्वारा मेघाको उन्नति गर्नुको सट्टा उसको भित्री सुधार गरिरहनु प्रगति भै सकेको थियो। अब त ऊ श्री साईबाबालाई शिवजीको नै साक्षात् अवतार सम्झन भएको थियो। उसको स्थितिमा प्रशस्त परिवर्तन भएर चाँहिदो माफिक प्रगति भै सकेको थियो। अब त ऊ श्री साईबाबालाई शिवजी को नै साक्षात् अवतार सम्झन लागेको थियो। शिवपूजामा बेलपत्रको अवश्यकता पर्छ। यसैले आफ्नो शिवजीबाबाको पूजाको लागि बेलपत्रको खोजमा ऊ कैयौं मील टाढा पुग्दथ्यो। हरएक दिन गाउँमा जति पनि देवालय छन् कैयौं मील टाढा पुग्दथ्यो। हरएक दिन गाउँमा जति पनि देवालय छन् पहिले त्यहाँ गएर तिनको पूजा गर्ने, अनि त्यसपछि मसजिदमा गई बाबालाई बोग्ने र केही बेर चरण-सेवा गरिसकेपछि मात्र चरणामृत (पाउको जलरूपी अमृत) पान गर्ने नियम बनाएको थियो। एकपटक खंडोबाको मन्दिरको ढोका बन्द थियो। यसकारण पूजा नगरिकनै त्यहाँबाट फर्कियो र जब मसजिदमा आयो त्यतिबेला बाबाले उसको सेवा स्वीकार गर्नु भएन। उसलाई फेरि त्यहाँ गई पूजा गरेर आउन भन्नुभयो। साथै उसलाई मन्दिरका ढोका खुलेका छन् भनि पनि दिनभयो। मेघाले गएर हेर्दा मन्दिरको ढोका खुलेको देख्यो। जब उसले फर्केर त्यहाँ नियमपूर्वक पूजा गन्यो अनि मात्र बाबाले उसलाई आफ्नो पूजा गर्ने अनुमति दिनुभयो।

गंगा स्नान

एकपटक मकर संक्रान्तिको अवसरमा मेघाले बाबालाई चन्दनको लेपन गर्ने र गंगा जलले स्नान गराउने विचार गन्यो। बाबाले पहिले त यसको लागि आफ्नो स्वीकृति दिनु भएन तर उसको लगातारको प्रार्थना पछि गसोतसो स्वीकार गरिदिनुभयो। गोदावरी नदीको

पवित्र जल ल्याउनाको लागि मेघालाई आठकोशको चक्कर लगाउनु पर्‍यो। उसले जल लिएर फर्कियो र मध्याह्नसम्ममा पूरा व्यवस्था गर्‍यो। अनि उसले बाबालाई तैयार हुने सूचना दियो। बाबाले फेरि मेघासँग “मलाई यो झंझटबाट टाढा रहन दे न। म त एउटा फकीर हूँ, मलाई गंगाजलसँग के प्रयोजन” भन्नुभयो। तर मेघा केही सुन्दैनथ्यो। मेघाको त शिवजी गंगाजलबाट बढी प्रसन्न हुनुहुन्छ भन्ने दृढ धारण थियो। यसकारण शुभ पर्वमा आफ्नो शिवजीलाई स्नान गराउनु मेरो परम कर्तव्य हो भन्ने संझ्थ्यो।

अब त बाबाले सहमत हुनैपर्‍यो। त्यसैले तल ओर्लेर एउटा पिर्कामा बस्नुभयो। त्यपछि आफ्नो शिर अगाडि बढाएर भन्नुभयो “ए मेघा! कमसँकम केवल मेरो शिरमा मात्र पानी हाल्ये यति कृपा त गर्। शिर शरीरको मुख्य अंग हो। त्यसैले त्यसमा पानी हाल्नु नै पूरै शरीरमा हाल्नु बराबर हुन्छ।”

मेघाले हुन्छ, हुन्छ, भन्दै भाँडा उठाएर शिरमा पानी हाल्न प्रारम्भ गरिदियो। यसो गर्दा उसलाई यस्तो प्रसन्नता भयो कि उसले ठूलो स्वरमा “हर हर गंगे” को आवाज निकाल्दै सम्पूर्ण भाँडाको पानी बाबाको सम्पूर्ण शरीरमा ओइरी दियो। अनि पानीको भाँडो एकातिर राखेर ऊ बाबालाई एकटकसँग हेर्न लाग्यो। उसले बाबाको त खालि शिरमात्र भिजेको र अरु बाँकी भाग जस्ताको तस्तै बिल्कुल सुक्का नै देख्यो। यो देखेर उसलाई बडो आश्चर्य लाग्यो।

त्रिशूल र शिवलिंग

मेघाले बाबालाई दुई ठाउँमा स्नान गराउने गर्थ्यो। पहिले ऊ बाबालाई मसजिदमा स्नान गराउँदथ्यो। त्यसपछि फेरि बाडामा नानासाहेब चाँदोरकरद्वारा पाएको वहाँको ठूलो चित्रलाई। यस्तो प्रकारले यो क्रम 12 महिनासम्म चल्दैरह्यो।

बाबाले उसको भक्ति तथा विश्वास पक्का गराउनाको लागि उसलाई दर्शन दिनुभयो। एकदिन बिहानी पख मेघा अर्द्धनिद्राको अवस्थामा आफ्नो ओछ्यानमा पल्टिरहेको बेला उसलाई वहाँको श्री दर्शन मिल्यो। बाबाले उसलाई व्युंझेको जानेर अक्षता फेंक्नु भयो र भन्नुभयो- मेघा “मलाई त्रिशूल लगाऊ।”

यदि भने वहाँ अदृश्य हुनुभयो। वहाँको शब्द सुनेर उसले उत्सुकताले आफ्नो आँखा खोल्थ्यो, तर त्यहाँ कोही पनि नभएको देख्यो। खालि अक्षता मात्र यता उता छरिएका थिए। त्यसपछि ऊ उठेर बाबाकहाँ गयो र वहाँलाई आफ्नो सपना सुनाएपछि उसले वहाँसँग त्रिशूल ल्याउने आज्ञा माग्यो। बाबाले भन्नुभयो के तैले मलाई त्रिशूल लँगा भन्ने मेरो शब्द सुनिनस्? त्यो कुनै सपना थिएन, बरु मेरो खास आज्ञा थियो। “मो शब्द सदैव अर्थपूर्ण हुन्छन, लट-पटका हुँदैन।”

हजारले दया गरी मलाई निद्राबाट जागा त गराइ दिनुभयो, तर सबै ढोका पहिले जस्तै बन्द नै देखेर म मूर्खबुद्धिको व्यक्तिलाई कहीं सपना देखिरहेको त होइन भन्ने भान भयो। बाबाले अगाडि भन्नुभयो “मलाई पस्नको लागि कुनै विशेष ढोकाको आवश्यकता पर्दैन। न मेरो कुनै रूप छ, न कुनै अन्त नै। म सधैं सबै वस्तुमा व्याप्त छु। जो ममा विश्वास राखेर सधैं मेरो चिन्तन गर्दछ, त्यसको सबैकाम म आफै नै गर्दछु र अन्तमा श्रेष्ठगति दिन्छु।”

मेघा वाडामा फर्क्यो र बाबाको चित्रको नजिकै भित्तामा एउटा रातो त्रिशूल बनायो। भोलिपल्ट एउटा रामदासी भक्त पूनाबाट आए। उनले बाबालाई प्रणाम गरेर शंकरको एउटा शिवलिङ्ग चढाए। त्यसैबेला मेघा पनि त्यहाँ पुग्यो। अनि बाबाले उससँग भन्नलाग्नुभयो- “हेर! शंकर भोला आउनुभयो। अब वहाँलाई समालेर राख।” मेघाले शिवलिङ्गमा त्रिशूल लगाएको देखेर उसलाई बडो आश्चर्य लाग्यो। ऊ बाडामा आयो। यो समयमा काका साहेब दीक्षित नुहाएपछि शिरमा तौलिया राखेर साईनामको जप गरिरहेका थिए। त्यसैबेला उनले ध्यानमा एक शिवलिङ्ग देखे जसबाट उनीलाई कौतूहल भइरहेको

थियो। उनले अगाडिबाट मेघालाई आएको देखे। मेघाले बाबाद्वारा दिइएको त्यो शिवलिङ्गं काका साहेब दीक्षितलाई देखायो। शिवलिङ्गं उनले केही घडी पहिले ध्यानमा देखेको जस्तै नै थियो। केही दिनमा जब त्रिशूललेख्ने काम पूरा भयो अनि बाबाले ठूलो चित्रको नजिकै (जसलाई मेघा नित्यपूजा गर्दथ्यो) त्यो शिवलिङ्गं स्थापना गरिदिनुभयो। मेघालाई शिवपूजासँग बडो प्रेम थियो। त्रिपुंड लेख्ने अवसर दिनुभयो अनि साथै शिवलिङ्गंको स्थापना गरी उसको विश्वास मजबूत गरिदिनुभयो।

यस्तो प्रकारले कैयौं वर्षसम्म लगातार मध्याह्न र संध्याको आरती तथा पूजा गरी सन् 1992 मा मेघा परलोक बासी भयो। बाबाले उसको लाश माथि आफ्नो हात राख्दै भन्नुभयो- “यो मेरो सच्चा भक्त थियो।” अनि बाबाले आफ्नो खर्चबाट उसको मृत्युभोज ब्राह्मणहरूलाई दिने आज्ञा दिनुभयो, जुनकुराको पालन-काका साहेब दीक्षितले गरे।

श्री सद्गुरु साईनाथमा अर्पण होओस्।
मंगल होओस्॥
स्पताह पारायण चतुर्थ विश्राम॥